Aurelius Belei

Secţiune 1.01 Învingătorul ia totul

„Nu orice i se întâmpla oricui”.

Thomas Mann

Maşina era gata.

În sfârşit, trudă istovitoare a vieţii sale, viaţa jertfită pe fantomaticul altar al marii sale obsesii, împletită cu miile de esenţe fundamentale extrase din legende stranii, mituri tenebroase, filosofii ancestrale, inscripţii talismanice şi religii mozaicate, dăduse rod.

Intonând vestitele versete satanice, îl chemă a doua zi, dis-de-dimineaţă. Când îl văzu apărând din aburul verzui cu nuanţe argintii, înalt, acoperit de mantia negra, cu ochii aruncând văpăi, tresări. Nu de frică, ci de emoţie. Îl avea în faţă pe însuşi Prinţul întunericului!

— Te-am auzit şi am înţeles că ai nevoie de mine. Vrei să-ţi vinzi sufletul, nu-i aşa?

— Da, dar înainte de asta vreau să-ţi spun ceva. Ceva foarte important pentru mine.

— Spune repede ce doreşti. Mai sunt încă mulţi care mă cheamă, care au nevoie de mine. Şi nu vreau să-i dezamăgesc întârziind, şuieră pironindu-l cu vicleana-i privire.

Ştia că nu-i puteam ghici gândurile, aşa că-şi continuă, calm, planul diabolic.

— Te iubesc. ştiu, pare aiurea, aproape absurd… Dar asta e! Te-am iubit dintotdeauna şi acum, că ştii lucrul acesta, nu vreau ca Tu să aparţii şi altora! Asta e tot.

Cu ochii la ceas, zâmbi şi apasa necruţător cheia ce puse în mişcare fantastică Maşină. Un fulger imens sfâşie încăperea, lovindu-l din plin. Zeci de sfere energetice îi zdrobira aura nebuloasă, absorbindu-l Forţa, înţelepciunea-l, în plasa de raze combinate dasupra eşafodului calat atemporal.

De jur-împrejur, fiecare din zecile de oglinzi Îi reflectau sufletul până în profunzime, provocându-l dureri infernale. Ura, cruzimea, nebunia, violenta, toate apăreau în avalanşe de imagini, haotic, caleidoscop de chipuri îngrozite, schimonosite de spasmul morţii, milioane de vieţi nevinovate sacrificate în focurile Troiei, Hirosimei, crucii încârligate…

— Niciun muritor nu mi-a văzut până acum sufletul. M-ai învins!

Ai câştigat, pe merit, laurii ce ţi se cuvin. Esit învingătorul! Vai fi slăvit. Bucură-te! Ţipând, zvârcolindu-se de durere în culoarul de radiaţii şi esenţe spirituale, se topi într-o scurtă valvătaie.

Brusc, uşile se lipiră de pereţi. Un vânt puternic, stârnit din senin, pătrunse înăuntru. Oglinzile, toate, pocniră. Maşina trosni înfiorător, împrăştiind peste tot angrenaje şi cabluri. Cioburi de praf, hârtii, toate se mistuiră într-un vârtej ce se stinse la picioarele sale.

— Am reuşit! L-am învins!

Un fior glacial îi cuprinse trupul, răscolindu-i aiurea, sufletul, întunecându-i amintirile şi speranţele pentru totdeauna. Flăcări şi suliţe de foc se învârteau ameţitor în jurul lui. Înfăşurându-se în mantia neagră ce-i acoperea trupul înalt, cu ochii aruncând văpăi, dispăru într-un hohot batjocoritor.